

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 1 - 7 лютого 2005 року № 5 (65)

ОДА УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДУ

Народе мій, згорьований, добрий і терпеливий!

За провидінням Господнім несеш важкий хрест на Голготу. Але дякую Тобі, Господи, за те, що мій народ ніколи не був окупантом і нікого в ярмі не тримав, і не ступала нога Твоїх синів на інші землі задля поневолення.

Як важко було переносити Тобі муки і страждання! Як важко було зняти кляті кайдани неволі з Твоїх рук і ніг!

Як натерпівся Ти, мій великий Народе, на своєму віку?! Які тільки вороги не нівечили Тебе?! Їхній бандитський почерк яскраво відбився на обличчі Твого обранця – Віктора Ющенка, це відбиток скаліченої долі Твоєї, мій страждений Народе.

А Ти з роси і води відживаєш, живеш і молодієш! Ще й який цвіт виростив – юнь молоду! Не один народ може Тобі позаздрити!

Ворог впродовж віків ділив, розсварював нас і зараз вдається до таких методів – хоче поділити Україну, вороже настроїти брата проти брата. Але йому це не вдасться! Місто за містом, село за селом встають із колін наші брати-українці – від сходу до заходу, від півдня до півночі. Ми – єдині!

Гордосте наша шахтарська, земле Шевченка, краю козацький, сповитий сивим Дніпром і степовим ковилем! Як без тебе жити?! Як без тебе бути?! Ворог намагається роз'єднати нас! Але марні зусилля його! Українська земля – неподільна!

Господь поселив нас в цьому чарівному краю, що Україною зветься. Ми є великий і мирний народ! А ціна Волі – викарбувана кров`ю на скрижалях нашої пам`яті!

Весь багатонаціональний люд Твій, після здобуття благословенної Волі, житиме в мирі й достатку, в любові і злагоді – бо всі нації зігрієш і приголубиш, мій мудрий і добрий Народе.

Чужого ми не хочемо – ми бажаємо щастя всім людям землі! Во ім`я поколінь минулих століть, які боролись за Волю України, во ім`я моря пролитої крові Твоєї, мій любий Народе, во ім`я розсіяних кісток кращих синів і дочок Твоїх по Сибірах, Соловках, Колимах, во ім`я мільйонів закатованих, замордованих, розстріляних і знищених по тюрмах за Волю Твою! Во ім`я славного козацтва Запорізької Січі, яке устелило своїми кістками Петроград, во ім`я закатованого Батурина, розіп'ятих Твоїх синів і дочок на хрестах і пущених по Дніпру, на острах всьому людові Твоєму, щоб ніколи і подумати не посмів про свою Волю! Во ім`я 300 молодесеньких студентів – розстріляних, замордованих бандою Муравйова під Крутами, во ім`я 500 невільниць московських таборів – розчавлених танками в Кенгірі, во ім`я мільйонів Твоїх добрих і працьовитих дітей, знищених голодомором, доведених аж до канібалізму предками Путіна, Януковича, Кучми і до них подібних! Во ім`я! Во ім`я! Во ім`я!..

Во ім`я Твоє, мій безталанний Народе святий, рвеш віковічні пута Твої! Збувається заповітна мрія Твоя – падуть окови додолу – Велетню мій! Щемить, радіє моє серце від жаданої перемоги! Ти перемагаєш, Народе мій, – бо з Тобою Бог і Мати Пречиста! Пишається Тобою в низькому поклоні перед маєстатом Твоїм – одна із мільйонів вірних дочок і синів Твоїх -

Марта Андрусейко

ШАНА ГЕРОЯМ КРУТ

Єдина могила двох учасників Крутянського бою, імена яких достеменно відомі, знаходиться на території Лук'янівського державного історико-меморіального заповідника у м. Києві. Тут перепоховані друзі дитинства Володимир Наумович і Володимир Шульгин.

Перед розстрілом вони обнялися. В дружніх обіймах прийняли смерть. Їх і перепоховали в одній труні. Родич В. Наумовича потурбувався в 30-х роках м. ст. таємно перенести прах двох крутянців з Аскольдової могили на Лук'янівське кладовище. Таким чином і вдалося зберегти могилу двох юних героїв України. 29 січня сюди прийшли ті, хто не байдужий до героїчних сторінок становлення української державності.

Панахиду відправив священик УПЦ КП Петро Думич. Громадянську панахиду відкрила і вела голова Всеукраїнського жіночого товариства ім. О. Теліги Ольга Кобець. Про Крути як приклад жертовності і звитяги юнаків говорила письменниця Олена Леонтович - вона досліджує історію битви під Крутами. Аспірантка Інституту української історіографії Юлія Середенко підкреслила спадкоємність подвигу героїв Крут та молодих учасників Помаранчевої революції. На величезному значенні для української історії героїчного чину молодих звитяжців Крут наголосила доктор історичних наук Надія Миронець. Учень школи-інтернату №19 Олександр Шиманський та членкиня Волинського братства Надія Шепель читали вірші, присвячені молодим героям.

Начальник науково-методичного відділу заповідника Оксана Борисюк представила проект пам'ятника, який планується встановити на могилі крутянців (автор проекту - студентка 2-го курсу архітектурного факультету НАОМ Наталя Черній). На жаль, як зауважила О.Кобець, при кошторисній вартості проекту 14 тис. гривень, київський міський голова О. Омельченко вже декілька раз відмовив у виділенні цієї скромної суми на увічнення пам'яті мучеників української незалежності. І все ж учасники заходу висловили сподівання, що нова влада, яка задекларувала пріоритети української державності, гідно вшанує Героїв Крут.

Богдан Захаряк

Звернення Віктора Ющенка до українського народу з нагоди Дня пам'яті Героїв Крут

Дорогі друзі!

Ми схиляємо голови перед Героями, які віддали своє життя за вільну Україну 29 січня 1918 року. Триста студентів пішли на вірну смерть, ставши на захист Батьківщини біля поліського села Крути в нерівній битві з численним військом, що напало на Українську Народну Республіку.

Ця героїчна й водночас трагічна подія знаменувала початок нової епохи національного пробудження українців, усвідомлення нашого права жити на власній землі та святого обов'язку – боронити її.

„Понад все вони любили свій коханий край", – писав Павло Тичина. Визначально, що ця жертовна любов зародилася в серцях молодих людей, найкращих представників українського студентства.

Вона так само яскраво й незнищенно палає нині і в наших серцях – майже через дев'яносто літ після Крут. Ми будуємо ту Україну, за яку боролися юні мрійники – незалежну, соборну, демократичну.

Україна пишається молодими Героями. Пам'ять про них, як і та велична справа, за яку вони боролися, – невмируща.

Вічна їм слава.

30 січня Президент України Віктор Ющенко поклав квіти до пам'ятника юнакам, які полягли під Крутами у 1918 р. Після цього Віктор Ющенко взяв участь в освяченні закладеного каменя на Аскольдовій могилі, на місці якого невдовзі буде споруджено меморіал мужності та опору – Пантеон Героїв.

ВАЖЛИВО

Програма реформ для України

Виступаючи на Всесвітньому економічному форумі у Давосі Віктор Ющенко назвав п'ять кроків, які сприятимуть фінансовому зростанню України: перше - це виведення з тіні економіки, зниження податків, прозорість податкової системи; друге – прозоре формування бюджету, третє – боротьба із корупцією, четвертий крок – це судова реформа, останнім В. Ющенко назвав сприяння залученню інвестицій, які заохочуватимуться правовими механізмами.

З Тимошенко знято звинувачення

Генеральна прокуратура України закрила усі кримінальні справи, порушені у 1996 р. проти Юлії Тимошенко, її родичів і керівників корпорації "Єдині енергетичні системи України". Про це заявив Генпрокурор С. Піскун. Він також пообіцяв призначити нову міжнародну експертизу з ідентифікації тіла Ґонгадзе.

Ющенко та Саакашвілі - Нобелівську премію миру

Лист з такою пропозицією направили до нобелівського комітету впливові американскі сенатори Джон Маккейн та Хіларі Клінтон. У листі наголошується, що президенти „заручилися народною підтримкою, використовуючи універсальні цінності демократії, свободи особистості і дотримання громадянських прав".

Виходимо з ЄЕП?

Президент України Віктор Ющенко має намір переглянути угоду, підписану в рамках Єдиного економічного простору з Росією, Казахстаном і Білоруссю. Про це він заявив 26 січня у польському місті Кракові.

"НУ" - асоційований член Європейської народної партії

Політбюро Європейської народної партії ухвалило рішення про надання політичному блоку Віктора Ющенка "Наша Україна" статусу асоційованого члена та спостерігача в своїх лавах.

Пінчук і Ахметов задумались

Над власниками "Криворіжсталі" збираються хмари. Печерський районний суд столиці заборонив консорціуму "Інвестиційно-металургійний союз", який володіє 93% акцій підприємства, відчужувати їх.

Кучмі залишать усі привілеї?

Розпорядження, що регламентує питання обслуговування та охорони Кучми, підписав 19 січня М. Азаров. Відповідно до цього документа, Кучма отримуватиме ту саму зарплату, що й чинний Президент, матиме одного радника і двох помічників. Крім того, у довічне користування Кучмі залишають державну дачу з обслугою, два автомобілі, чотирьох водіїв, кухаря, двох служниць і двох офіціантів. Усі ці люди отримуватимуть зарплатню з держбюджету.

Нам ще Березовського бракує...

Російський бізнесмен Б. Березовський, який проживає у Лондоні, заявив, що хотів би переїхати до Києва, де не збирається займатися бізнесом, а хотів би жити ближче до Москви і російської культури.

Потужний скандал в Криму

Генпрокуратура проводить масштабне розслідування незаконого привласнення земель і нерухомості в Криму: відкрито понад 50 кримінальних справ. Загальний збиток державі оцінюється в майже півмільярда доларів США. По справах проходять найвищі посадові особи автономії.

Кушнарьов тепер безробітний

Харківська обласна рада скасувала своє рішення про обрання колишнього голови державної обладміністрації Є. Кушнарьова керівником облради. Рішення ухвалили майже одноголосно: "за" – 50 депутатів, троє утрималися, троє не голосували.

Землю прийдеться повернути

Київська міська рада призупинила своє попереднє рішення про передачу більш ніж семисот гектарів земель. Їх отримали у приватне користування колись провладні політики на прохання колишнього керівництва держави і особисто за вказівкою Кучми. Серед них - Гавриш, Шуфрич, Задорожній, Кузьмук, Білоконь.

Ужгородський мер дістав яйцем

Доля Януковича спіткала іншого завзятого кучміста і колишнього зека - мера Ужгорода Погорєлова. Його закидали яйцями на засіданні міськради, де він намагався пропхнути свою креатуру на посаду секретаря.

До 150-річчя з дня нароження І.Франка

До 150-річчя з дня народження І. Франка, в серпні наступного року, передбачається видати енциклопедію І.Франка, відремонтувати його музеї в селі Нагуєвичі й у Львові. В план заходів включено ремонт філологічного факультету Дрогобицького педуніверситету, газифікацію села Нагуєвичі та ремонт дороги до цього населеного пункту.

Платити стали більше

У 2004 р. населення України заплатило за житлово-комунальні послуги, включно з погашенням заборгованості минулих років, 8389,5 млн.грн. (98,9% начисленої суми). В порівнянні з 2003 р. це більше на 764,9 млн.грн. або на 10%.

Ан-148-100 – випробування тривають

Новий регіональний пасажирський літак Ан-148-100, який вперше злетів у небо 17 грудня 2004 р., уже виконав 16 випробувальних польотів. Останній політ став знаменним. Літак оцінено на швидкості 810 км/год. на висоті 11000 метрів, що відповідає крейсерському режиму польоту.

Нова модель стрілецької зброї

Конструктори Вінницького науково-технічного об'єднання „Форт" опрацювали нову модель пістолета „Форт-17". Дванадцятизарядний пістолет виготовлено із застосуванням новітніх технологій. Його вага 680 г із спорядженим магазином.

Українсько-грузинський трактор

Україна і Грузія створять на Кавказі спільне виробництво тракторів малої потужності. Це буде трактор класу ХТЗ-2511, оснащений німецьким двигуном фірми Дойч, потужністю 36 к.с.

Газу стане більше

На Луганщині відкрито родовище природного газу, ресурси якого оцінюються у 2 млрд. куб. м. Родовища розташовані на середній глибині 2,7 тис. м. Щодня тут будуть видобувати 100 тис. куб. м газу.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ЧОМУ НЕ ЙДУТЬ ІНВЕСТИЦІЇ ДО КРИМУ

Іноді чуємо від державних чиновників і місцевих керівників різних рангів твердження про небажання закордонних інвесторів вкладати інвестиції в нашу економіку. Тому, мовляв, у Європі нам нема чого робити.

Та на практиці ситуація виявляється дещо іншою. Показовим і далеко не поодиноким в Криму є досвід Товариства з обмеженою відповідальністю „1 МПЗ", директор якого В'ячеслав Піскунов, колишній флотський офіцер, розробив проект будівництва косметолого-реабілітаційного центру на 190 осіб в селі Малореченському неподалік Алушти. Колись тут, в чудовому куточку Криму, містилася база відпочинку, створена на території колишньої прикордонної застави у стилі „совєтського барокко". Сьогодні у такому вигляді база навряд чи могла б зацікавити поважного відпочиваючого, тож будівництво на її місці сучасного санаторію із залученням коштів іноземних інвесторів було з задоволенням сприйнято і тамтешньою сільською радою, і сільськими мешканцями. Село чи не вперше отримало реальні кошти за землекористування і добре оплачувану роботу. Керівник проекту В'ячеслав Піскунов взявся за роботу, при цьому спочатку збудував будинок сільської ради, провів іригаційні роботи, тепер планує відремонтувати занедбану водо-каналізаційну систему села. Та приступити саме до будівництва центру, проект якого затверджено головою кримського уряду Сергієм Куніциним, В'ячеслав Володимирович не може, більше того, інвестиційний проект фактично призупинено. Причина в тому, що під час президентської виборчої кампанії Піскунов підтримував штаб Віктора Ющенка в Севастополі і разом з довіреною особою Ющенка Іваном Салієм виступив на телеканалі „Севастополь". За його словами, саме після цього ефіру він і був попереджений про можливість проблем на його виробництві.

І проблеми не забарилися. На ТОВ „1 МПЗ" направили податкову інспекцію, яка, не зважаючи на законодавство, просто вилучила у підприємства фінансові документи. З директором особливо не церемонилися, спочатку оштрафували за порушення екології - знайшли на пляжі кимось з сельчан кинуту пляшку, а потім ще й застерегли, що незабаром посадять. Були й пропозиції „домовитися", та В'ячеслав Піскунов звернувся до телерадіокомпанії ВМС „Бриз", творча група якої й відвідала податкову інспекцію в Алушті. Такого спротиву, такої впевненості у безкарності журналісти давно не бачили. Державні службовці податкової інспекції Алушти Лоліта Мусаєва і Олег Кондратюк - не лише категорично відмовилися роз'яснити суть конфлікта, а силоміць видворили журналістів з державної установи.

Піскунов направив листа в Генеральну прокуратуру і в СБУ з проханням вплинути на своїх підрядчиків, які не хочуть звітувати за отримані від нього кошти. В'ячеслав Володимирович впевнений, що частина коштів, перераховані ним будівельникам Чорноморська, використана останніми на передвиборну агітацію за Януковича. Тому Піскунов намагається порушити проти них судову справу. А ще, керуючись нормами законодавства, підприємець домігся повернення сплаченої раніше чималої суми податку на додану вартість. За його словами, все це, а також його небажання робити за рахунок інвесторів подарунки державним чиновникам, його самостійність як приватного підприємця, участь у виборах на стороні кандидата від опозиції і роздратували місцеві силові структури.

Тихо плеще морська хвиля... Наче роздумує, а хто ж буде вкладати інвестиції в Кримські курорти, коли тут замість створення привабливого інвестиційного середовища процвітає дикунське відношення державних чиновників як до інвесторів, так і до преси, яка мала би інформаційно забезпечувати цей процес. Інвестиції, як птахи - сподобається місце - прилетять і осядуть, ні - полетять і не повернуться вже ніколи. Напевно, тому в Малореченській бухті поки що плаває лише самотня качка.

Мирослав Мамчак,
Севастополь

ПЕРСПЕКТИВИ ВІЙСЬКОВОЇ РЕФОРМИ: АВІАЦІЯ БЕЗ ЛІТАКІВ, МОРЯКИ БЕЗ КОРАБЛІВ, СОЛДАТИ БЕЗ ТАНКІВ

Реформа або, як її називав експміністр оборони Марчук, – реконструкція Збройних сил України - не припинена. Батьки її самі не відають, що творять. Що можна реформувати чи реконструювати, якщо нічого так і не було збудовано! Пригадаймо, як радянські військові "округи" ці самі батьки перетворили на "оперативні напрямки". Тепер вже "напрямки" мантулять у "три види ЗС". Чому саме три? А чому не тридцять три? А може, ті три охоплять якраз усі тридцять три? Розвиток оборони та нападу у світі не стоїть на місці, а ми чомусь знищили космічні війська, уникаємо, як вогню, підводного флоту, хоча планета Земля на три чверті є стихією того флоту. Ми знищили ракетоносну й торпедоносну авіацію, її аеродроми й бази, а тепер плануємо воювати в океані... торпедними та ракетними катерами. Дехто з українських командирів флоту дописався вже до того, що в Середземному морі та в океані український флот воювати не буде. Звичайно ж, не буде, бо не матиме чим! Чужинці радіють.

За дванадцять років реформ армії та флоту пора вже відповідати за їхні наслідки. Відповідати мають головнокомандувачі, міністри оборони та командувачі. Чому у нас досі в умовах перманентних реформ немає боєздатної армії та флоту? Хто винний? - наука, господарка, народ, вояки, гроші чи харчі погані?

Нам нарешті треба дати відповідь на питання: чому не виконується 12-річна державна кораблебудівна програма? Чому за останні 10 років наш флот не поповнився жодним новим бойовим кораблем? Батьки останнього оберту реформ так спішили, що з переляку запропонували внести зміни до закону про соціальний і правовий захист військовослужбовців. Відтепер не військовослужбовці будуть нас захищати, а ми їх!

А от сусідня Болгарія, наприклад, не пише такого взагалі, а замовляє аж тридцять нових кораблів! Навіщо Болгарії ті кораблі - від крейсера до корвета? Адже це її, а не Україну чи Грузію, охороняють кораблі НАТО, союзники ЄС та США? Натомість Болгарія все ж замовляє нові кораблі і не дивиться до рота Рамсфельду, бо добре знає, як союзники виконують свої зобов'язання та воюють за свободу та незалежність інших держав. Теж саме у Туреччині, Греції і навіть Іспанії з Португалією. Колективна безпека – справа добра, але воювати доводиться здебільшого - самому. Пригадуєте гарантії союзників УНР щодо Брест-Литовської угоди? Ми, українці, тоді розігнали по домівках 1,5-мільйонну армію та повірили, що німці й турки будуть воювати з Росією, якщо та нападе на УНР. Напала, не воювали. Воювати пішли... студенти. Трагікумедно, але так.

Сучасні батьки українських військових реформ йшли тим самим шляхом. Взагалі, під сучасну пору підстав реформувати ЗС немає. Ми не створили ще наступні покоління засобів ведення бойових дій, не побудували кораблів - морських, космічних, не винайшли нової суперзброї.

Уся та метушня навколо військової реформи зводилася до примітивного скорочення особового складу з'єднань та підрозділів, роздачі колишніх військових об'єктів та землі новітнім нуворишам. Скорочення війська не виправдано ані площею України, ані її населенням, ані довжиною кордонів та зон оперативної й економічної відповідальності. Єдиною мотивацією скорочення війська є відсутність коштів на утримання ЗС. Але тут варто пригадати давньоримське – „Хто не хоче годувати своє військо, буде годувати чуже". Від себе додам – годувати оте чуже доведеться набагато краще, ніж колись годував своє!

Ми перерозподіляємо через бюджет 36 відсотків ВВП, і нам не вистачає. Тож, реформувати треба не військо, а систему виготовлення національного продукту.

Нормальні країни перерозподіляють через бюджет лише 1-2 відсотки ВВП, і їм на все вистачає: освіту, медицину, військо, поліцію. А ми нездатні підтримувати на плаву флот минулого століття. Ми пишемо абсурдні закони про надання житла вивільненим з війська воякам. Ми утаємничуємо секрети полішинелю минулого століття і не ведемо космічну розвідку. За таких умов всі ЗС України можна звести до трьох підрозділів почесної варти: авіації без літаків, моряків без кораблів та солдат без танків і гармат. Ось така нас може чекати перспектива.

Микола Харків,
м. Красноперекопськ

ВОРОГ НЕ РОЗЗБРОЇВСЯ...

Сили, що всі ці 13 років незалежності воювали проти України, а на президентських виборах 2004 р. знайшли собі політичний прапор в особі проросійського екс-прем'єра Януковича, не склали зброї. Вони відступили на схід і південь держави, перегруповують свої політичні дивізії і полки, вдосконалюють структури психологічної війни і дуже розраховують, що переможці на певний час про них забудуть. І тоді вони з-за рогу завдадуть смертельного удару в спину.

Найбільші надії антиукраїнські сили (а Янукович – постать цілком антиукраїнська, незважаючи на всю його безсоромну демагогію про «соборність» після організації сепаратистських збіговиськ) покладають на парламентські вибори 2006 р., під час яких, напевно, знову буде здійснено масові фальсифікації голосування в регіонах сходу і півдня, які команда Януковича вважає довічною зоною свого впливу.

З цією метою вони прагнуть зробити схід і південь своєю політичною фортецею, ізолювавши інформаційно і духовно цю частину України від решти. Недаремно ж пан Кандауров, шеф прикрозвісної донецької ТРК «Україна», заявляє, що Національна рада з телебачення і радіомовлення утискає цей телеканал, хоча насправді йдеться про цілком законні дії з припинення пропаганди сепаратизму в програмах ТРК „Україна". Вони хочуть й надалі вести безперешкодне зомбування цілих регіонів, виховуючи антипатію до української держави, ненависть до всього українського, нацьковуючи мешканців південного сходу на центр і захід країни.

Нині готується програма створення такої собі „держави в державі", що саботуватиме зусилля адміністрації Ющенка-Тимошенко з проведення економічних і політичних реформ на південному сході.

Новій владі треба зрозуміти просту і страшну істину: навколо Януковича об'єднався потужний блок антидержавних сил, які намагаються докорінно змінити статус держави. Саме тому так активно підтримував Януковича Путін – „собіратєль російських зємєль".

З антидержавними силами не можна домовлятися, з ними не можна загравати, їх треба поборювати, використовуючи цілий спектр політичних, правових і спеціальних засобів.

Спираючись на своїх людей в адміністраціях Донеччини, Причорномор'я, Харківщини, Дніпропетровщини, Криму антидержавні сили спробують знову організувати інформаційно-психологічний і політичний терор проти прихильників Ющенка і Тимошенко, інших проукраїнських діячів на цих теренах. Людей будуть залякувати, ображати, бити, як це вже робилося протягом 2004 року. Осередками антидержавних сил можуть стати обласні, міські, районні ради, куди масово почали втікати вчорашні голови державних адміністрацій. Як стало відомо з певних джерел, метою таких зусиль є саботаж розпоряджень Віктора Ющенка як законного Президента держави і завоювання антидержавними угрупованнями до 90% голосів на парламентських виборах на цих територіях. Себто, готується фактичний путч на 2006 рік.

Щоб відвернути цю загрозу необхідно рішучо позбавити ці сили принаймні їхньої кримінальної складової. Серед керівного складу цих угруповань є чимало людей, які скоїли кримінальні злочини. Їх треба притягти до відповідальності. Там дуже багато тих, хто фальшував вибори, тиснув на виборців, зловживав службовим становищем, порушував виборчі права громадян. За нашим законодавством це теж є злочин. Злочинці мають відповісти за законом. На південному сході треба замінити керівників державних адміністрацій, начальників управлінь МВС і СБУ, прокуратури, фінансових органів та працівників, лояльність яких до України та її нинішньої влади не викликає жодних сумнівів. А щоб команда Ющенка діяла жвавіше, на нову владу на місцях треба тиснути, вимагаючи проведення патріотичної кадрової політики, усунення найодіозніших осіб, які заплямували себе беззаконням під час виборів і не лише виборів.

Ворог дихає українській нації у потилицю, він чекає, коли ми зробимо помилку, щоб завдати підступного удару. Новий Президент, новий прем'єр, новий уряд не мають права навіть на хвилину забувати, що переможені готують реванш, ще одну політичну війну проти України. Або ці сили будуть знешкоджені, або їхня діяльність закінчиться великою бідою для нашого народу.

Мирослав Плай

ПРОГРЕСИВНИЙ „НАТАШИЗМ"

День святої Тетяни у Севастополі був перетворений на день прогресивної Наталії. Саме цього дня прогресивна соціалістка відвідала наше місто. Як тільки Наталія Вітренко з'явилася на трибуні, натовп почав скандувати: «Янукович! Янукович!». Мабуть, зміна статі під час мітингу не була передбачена, тому ортодоксальні прихильники прогресивної ідеї почали переконувати присутніх, що це не Янукович, а Вітренко, голосно вигукуючи прізвище своєї лідерки.

Наталія Вітренко з розбігу заявила, що в Україні здійснено «державний заколот», і Ющенко - нелегітимний Президент. Дісталося всім: „Нашій Україні", „БЮТ", соціалістам, комуністам, Верховній Раді, уряду, Верховному Суду, Майдану, Америці з Європою, ОУН-УПА, місцевим радам, Західній Україні та «зрадникам» на Східній, особисто Тимошенко, Ющенку та Катерині Чумаченко. Загалом, соціалістку понесло, і вона проголосила Севастополь «русской землей», а Януковича – Президентом України.

Представник «Русского блока» Слюсарєв пообіцяв усім задати «кузькіну мать» і змусити поважати їхню «родіну».

На мітингу лунали заклики до федералізації України, недопущення «бандерівщини», надання російській мові статусу державної та захисту інтересів «юго-востока».

У заключному слові Наталія Вітренко закликала розпочати збір підписів за імпічмент Ющенку. Після збору підписів усіх мали повезти до Києва, щоб заблокувати Верховну Раду. Наталія Михайлівна пообіцяла жодного депутата не випустити, поки за імпічмент не проголосують.

Партія «Русский блок» та ПСПУ, натхненні ортодоксальним «наташизмом», переходять в «жорстку опозицію» до повного повалення «неконституційного режиму» Ющенка та знищення в Україні «оранжевой чуми».

Мітинг відбувався під прапорами сусідньої держави – Російської Федерації та портретами Путіна, Януковича і Сталіна. Трибуну прикрашав величезний плакат з написом «Русский блок», на фоні якого і виступала Наталія Вітренко - незабаром вона очолить коаліцію «Навеки с Россией».

Думаю, Президенту Віктору Ющенку неодмінно треба звернути увагу на Севастополь, який прогресивна соціалістка назвала форпостом №1. В боротьбі проти Української Держави.

Оксана Рум'янцева, м. Севастополь

ПРОЩАВАЙ, УКРАЇНО

Прощавай,
Україно неправди,
Прощавай, Україно „КамАЗів",
Прощавай, Україно брехні,
Прощавай, Україно
злочинних наказів,
Прощавай, Україно, очищайсь у вогні.
Вже не буде того беззаконня,
Вже не буде тієї ганьби,
Що принесли нам розбрат народу -
Буде Ющенко й будемо ми!
Прощавай, Україно „кидал"
Повернімо чесноти назавжди.
Спрага волі виковує нас.
Прощавай, Україно насилля,
Та звільняйся від смутку і сліз,
Прощавай, Україно сепаратизму,
Перемогу нам грудень приніс!

Ілля Манченко, студент МДГУ

ПРО ГЕНОЦИД АВСТРІЙСЬКИЙ І РОСІЙСЬКИЙ

В російській і в совєцькій історії побутувало спочатку слово „покорєніє". Але кремлівські ідеологи вирішили, що це слово неприємно звучить – відлякує. Ввели відтак слово „прісоєдінєніє", а згодом – „воссоєдінєніє" чи „освобождєніє". І горе було тим народам, яких „освобождалі" московські імперіалісти…

У газеті „Сегодня" була стаття Каревіна „Неизвестный геноцид", присвячена „началу массового истребления западных украинцев во время Первой мировой войны". Деякі факти тих подій висвітлені однобоко або й зовсім хибно.

Каревін пише: „от продолжения геноцида галичан спасло быстрое наступление осенью 1914 года русской армии, в короткое время освободившей (підкреслення автора) большую часть Галицкой Руси». Автор підкреслює, що мешканці Галичини зустрічали своїх „освободителей" хлібом-сіллю. Не заперечую - були й такі. Бо ще не знали намірів нового окупанта.

За свідченням історика Н. Полонської-Василенко: «… 3-го вересня (21 серпня ст. ст.) російські війська вступили до Львова. Новопризначений генерал-губернатор Галичини граф О. Бобринський відразу оголосив: „Галиция и Лемковщина – исконно коренная часть единой великой Руси… все устройство должно быть основано на русских началах. Я буду вводить здесь русский язык, закон и устройство». Відразу і розпочали те «устройство»: «Просвіта» і українські видавництва – закрили, заборонили друкувати будь-що українською мовою, почалися труси, арешти. Тільки через київські тюрми перевезено в глиб Росії, до Сибіру понад 12 тисяч осіб, серед яких були і такі визначні діячі, як Михайло Грушевський і Андрій Шептицький.

А. Каревін же пише: „Всего за неполных три года австрийцами было казнено более 60 тысяч Галицких русинов». Зрозуміло – це велике зло. Одначе його ніяк не можна порівняти з тим злом, яке вчинили московські окупанти, які вже в 1939-1941 за неповних два роки знищили в тюрмах сотні тисяч мирних людей і вивезли понад півмільйона в Сибір.

Радянська імперія ці події замовчувала, бо мешканці західних областей України своїми долями відчули геноцид австрійський, польський, німецький, а найбільше – московський. Для Москви народи Африки та інших континентів, які боролися за своє визволення з-під колоніального ярма, були героями. Тільки не народи московської імперії. Бандерівці для них відразу ставали „бандітамі".

Це триває, на жаль, і тепер. Московських прихвоснів вистачає в Україні. Вони завжди готові писати про геноцид у Руанді чи Судані, але, боронь, Боже, - у Чечні, бо там не герої, а „бандіти".

Олексій Слабецький, м. Київ

ЧУЖИЙ ШЛЯГЕР НА НАЦІОНАЛЬНОМУ ТЕЛЕБАЧЕННІ

"Шлягер-2004" показували на Першому національному каналі телебачення ввечері в новорічні вихідні. 80% пісень, що звучали у програмі – російські. Виходять на сцену заслужені й народні артисти й артистки України і виконують… російські пісні. Виникало запитання: чи цей телеканал справді національний? А якщо національний, то якій нації служить?

Під іншомовним словом "шлягер" ми розуміємо популярні пісні, які подобаються більшості слухачів чи глядачів. Хто й коли визначав популярність пісень, що звучали в "Шлягері-2004"? У Росії "Песню года" транслюють щотижня. Глядачі голосують за кращі пісні, які потім виконуються у фіналі. У нас так робить поки що тільки Михайло Поплавський у передачі "Наша пісня".

Знати російську мову й російську пісню не гріх. Але чи не здається вам, любий читачу, що ота запопадливість поетів і композиторів, з якою вони пишуть (доволі непогані – віддамо належне) російськомовні пісні – не що інше як симптоми меншовартості? Якщо це не так, якщо це тільки прояви братерства, то воно ж повинне бути взаємним. Назвіть мені українські пісні, написані російськими (в Росії) поетами й композиторами. Окрім, звичайно, Олександра Морозова, який виріс на Поділлі… А скільки російських співаків виконують наші прекрасні, мелодійні пісні? Олександр Малинін, Надія Кадишева… Хто назве більше?

Візьмімо їхню "Песню года-2003". Скільки там прозвучало українських пісень? Одна. У виконанні Софії Ротару "Одна калина". А скільки в "Песне года-2004"? Жодної! То чому ми з вами гнемося перед "старшим братом" (молодшим за нас на кілька тисячоліть)? Ми щось йому винні? Звідки ж таке колоніальне самоприниження?

Звичайно, ніхто не повинен указувати митцеві, якою мовою йому писати та якою співати – це справа його серця. Але ж є держава! Вона має перший національний канал телебачення. А там, мабуть, існує художня рада, у функції якої входить і мовне питання. І якщо на "1+1" чи "Інтері" про це не йдеться, то на Першому національному(!), певно, повинен чітко виконуватися Закон про мови та відповідні статті Конституції.

Учімося, друзі, в нашої сусідки – Росії. На їхньому телебаченні інша мова чи іншомовна пісня майже не звучать. Бо там є національна держава й національне керівництво. Тому й телебачення там справді національне! А артисти, поети, композитори – також патріоти Росії, пишуть російською, співають російською. Спасибі їм. За науку.

Пилип ЮРИК, м. Запоріжжя

БЕРЕЖІМО, ДРУЗІ, БАТЬКІВЩИНУ

Зараз в Україні точиться багато розмов навколо подвійного громадянства і визнання мови сусідньої країни другою державною. Все це у російськомовного населення від браку розуміння, від вироблених тоталітаризмом і шовінізмом стереотипів, від політичної недалекоглядності.

З давніх-давен Українська держава розвивалася самостійно, своїм власним шляхом. Раніше історики помилково стверджували, що нібито новгородський князь Олег створив Київську державу, об'єднавши Новгород і Київ. У 882 р. Олег завоював Київ і таким чином покінчив з правлінням династії Києвичів і з Київською державністю. Це був династичний переворот, у результаті якого стали правити Рюриковичі.

Київська Русь (9 – середина 12 ст.) була ранньофеодальною державою і охоплювала територію від Балтики до Чорного моря і від Закарпаття до Волзько-Окського межиріччя. Тут була монархічна форма правління - державою правив великий князь Київський, на відміну від Новгорода, де було віче.

Москва у літописі згадується з 1147 р. У другій половині 13 ст. вона була центром удільного Московського князівства і лише з другої половини 15 ст. стала столицею Російської централізованої держави.

Отже, Київська Русь неправильно ототожнюється з Російською імперією, яка виникла пізніше. Неправильно також вважати Київську Русь за початок історії Московщини. Спростування цієї тези можна знайти у фундаментальній праці послідовника норманської теорії походження давньоросійської державності російського письменника, історика і публіциста Миколи Карамзіна „Історія держави Російської".

Російський царизм, виходячи з потреб зміцнення своїх династичних прав та на догоду загальноімперським інтересам, висував ідею єдиного і неподільного народу, заганяючи у потрібне для себе русло історичну науку, свідомо фальсифікуючи при цьому історичні процеси в Україні (визвольна війна, українські гетьмани, автономне військово-державне утворення – Запорізька Січ тощо...).

Мене дивує агресивність деяких російських політиків. Наприклад, я на власні вуха чув, як скандально відомий В. Жириновський горланив: «Украина будет наша. По крайней мере, восточная». Відомо також, як по-хамськи поводив себе мер Москви Ю. Лужков в українському місті Севастополі, вважаючи його російським. Невже в Москві немає мудрих академіків, які б розтлумачили своєму мерові просту історичну істину?..

У 1783 р. Кримський півострів загарбала Росія, а російський завойовник Потьомкін одержав навіть титул «Таврического». Ще в ті часи цей титулований фаворит Катерини II називав цей півострів «бородавкой на носу России». Свербить ця «бородавка» ще й досі декому з братів-росіян. У 1954 році Росія, нарешті, повернула Україні загарбаний півострів Крим, але чомусь без усякої компенсації за користування ним.

Автор цих рядків - росіянин за національністю, народився в Казахстані, а змалечку, з 1946 р., живе в лоні українського народу. То що ж тепер – мені вимагати потрійного громадянства?.. А ті родини, які перебували під Австро-Угорщиною, Польщею, Німеччиною, повинні мати й їхнє громадянство? Це нісенітниця! Подвійне громадянство потрібне підступним верховодам Росії і безрозсудливим громадянам України, щоб підім'яти під Москву українські землі, посилати «хахлів» в «гарячі точки» захищати там амбіції Росії.

Я радий, що мій син служив в Українській армії, на теренах самостійної України, а не в цих «гарячих точках». Я маю свою Батьківщину — Україну, якою горжуся, а тому ніякої російської «родіни» мені не потрібно!

Стосовно ж двомовності в Україні наведу переконливі слова російського письменника М. Лєскова: «Росіяни не хочуть рівності для всіх. Вони вимагають привілеїв для себе». А це означає, що визнання російської мови другою державною, лише прискорить знищення української мови - душі нації, а за цим - української нації як такої.

Як на мене, то я б дав українцям 300 років на зміцнення їхньої мови (стільки, скільки їхню мову нищили російські царі та банди генсеків), а після цього будемо вирішувати - погоджуватись на двомовність чи ні.

І ще наведу приклад. Було в мене в Івано-Франківську знайоме подружжя росіян. Вона працювала в друкарні, він – в міліції. Жили в престижному польському будинку, а не в „хрущобі", як я. Безхмарним було й життя їхніх дітей. І ось надумали мої „москалі" виїхати в Росію, на свою „родіну". Продали квартиру, знялися з насидженого місця. Доки дібралися до своєї „родіни", то відчутно витратилися. А там, виявилося, що їх ніхто не очікував, нікому вони не потрібні. Добре, що у скрутний момент задуреним людям допомогли їхні родичі...

І насамкінець. Ніде в світі немає кращої країни, ніж наша Україна - з недоліками, тимчасовою економічною скрутою - кращої немає. Тож бережімо її, шановні друзі, з усіх сил.

Геннадій Бурнашов,
українець російського походження

КАНДИДАТ НА КОРОЛЯ ТАГАНЧІ

Працюючи викладачем Уманського технікуму механізації і будучи цілком зрусифікованим, я, на прохання своїх учнів-українців, став читати лекції українською мовою, чим пішов проти політики КПРС, що у ті часи означало - йти на смерть або за колючий дріт. Так зі мною і трапилось.

Цитую свій тодішній лист-протест до КПРС, підшитий слідчим облпрокуратури до кримінальної справи 1К-5, розглянутої колегією Черкаського обласного суду 12 січня 1973 року: „Кілька століть тому турецькі війська відловлювали в Україні хлопчиків віком 2 — 4 роки, ростили їх у спеціальних школах і після вісімнадцяти років формували з них відбірне турецьке військо яничар. Потрапивши в Україну, яничари, народжені українськими матерями, нещадно вирізували українців від старого до малого. Українець, який забув рідну мову, а повсякденно користується турецькою, стає завзятим турком. Українець без української мови, а з німецькою, є німець.

Відбере Москва в українців України українську мову, то українці щезнуть з лица землі назавжди. Окупант ніколи не вчить мови окупованого, а нав'язує підкореному народові свою".

◈ За колючим дротом Таганчі для мене стали зрозумілими слова Івана Франка:

Сиджу в тюрмі,
мов в засідці стрілець,
Усякий звір
поперед мене мчиться,
Не криється від мене, не боїться,
Показує, в чому хто є мистець.
Тут всяку видно наголо особу...

Справді, злочинець у зоні уже не криється, а навпаки — афішує свою мерзенність. Поцупити з мотузки ще мокру чужу білизну, окуляри у сліпого, костилі у каліки, темної ночі звичайними обценьками виривати у насмерть переляканої жінки золоті коронки, кодлом ґвалтувати неповнолітню дівчинку - це норма поведінки звихнутого покидька суспільства. Але є злочинні дії збочених бандюг, опис яких папір не стерпить і навіть професійний сіяч розтління та інтимного смороду Нагієв не осмілиться їх афішувати.

Не неволя, не каторжна праця, не приниження людської гідності з боку тюремників, не вкрай жалюгідне харчування, а постійні бійки між зеками, заохочувані начальством зони, постійна загроза отримати каліцтво або нечуване приниження - ось чим страшне ув'язнення. Бути завжди готовим стати на захист своєї гідності і без вагань убити свого кривдника - єдиний чин залишитись серед покидьків суспільства людиною.

◈ ...Шахматист із мене зовсім нікудишній - практик без теорії. Але я таки пробився у фінал шахматного турніру Таганчі. У фіналі за столом проти мене - двометрове мурло, голе по пояс, з м'язами Шварценеггера. У нього на лівій руці наколоті сумішшю сечі й сажі меч, обвитий гадюкою, на передпліччі - традиційне для зеків "Нє забуду мать родную", на рельєфних грудях образ Леніна – може, "менти-мусора" не осміляться у Леніна стріляти. Після мого третього ходу мурло мене застерегло: "Нє вздумай виграть, сработаєш в голову!". Я зрозумів, що мій супротивник потрапив у шахматний фінал не мозком, а м'язами. За сімнадцятим ходом, під оплески кількасот зеків, ставлю "Шварценеггеру" мат. У голову не отримую. Отримую від адміністрації зони "за пєрвоє место по шахматам в лічном пєрвенстве" книгу "Українські поети - романтики 20-40-х років XIX ст.". Лагерне начальство добре знало, кого нагороджує і чим, бо на сторінці 259 читаю твердження українського поета І. І. Срезнівського, написане ним далекого 7 серпня 1834 року: "Уже ні для кого і ні до чого доводити, що мова українська є мова, а не нарєчіє російської чи польської, як доводили деякі; і багато хто впевнені, що ця мова є однією із найбагатших мов слов'янських, що вона навряд чи поступиться, наприклад, богемській в багатстві слів і виразів, польській в образотворчості, сербській - у приємності, що ця мова... може уже зрівнятися з мовами освіченими, по гнучкості і багатству синтаксичному мова поетична, музикальна, образотворча. Ні! Яка б доля не чекала на неї, щоб не робили з нею бездумність і випадок, українська мова не щезне..." Ця думка - аксіома українця, написана понад 170 років тому, а, на ганьбу обом Леонідам - Президентам, Верховній Раді та Конституційному Судові, волає сьогоденням і на чотирнадцятому році незалежності України, бо ж беззахисну українську мову, як душив так душить окупаційний язик сусідньої держави.

Мене, інженера-механіка і педагога за освітою, у середовищі зеків Таганчі зацікавила еволюція формування із маленького, доброго, гарненького хлопчика - тупого і лютого мурла, небезпечного для життя і спокою пересічних людей, тому я пішов на ближче знайомство із віце-чемпіоном Таганчі із шахмат. З'ясував, що він сам не знає, якої він національності (разьве нє всьо равно?), батьки із Києва, прості робітники, українці, освіта у мурла - десять класів. Його найближчий подєльнік - син діючого у ті роки міністра внутрішніх справ УРСР. Мурло хизується своєю здатністю наводити жах на оточуючих. У зоні загального режиму в Таганчі раз у десять днів зеків миють і видають для гоління лезо "Нєва", одне на п'ятьох. Мурло має перевагу, голиться першим, останнім голиться, уже тупим лезом, найкволіший. На мою спробу повернути його до мови предків, до української мови, а отже до людяності, отримав відсіч: "Для порядочного блатного украінскій язик - западло!"

◈ ...Мені, який не лише мріяв, а щось та таки робив, аби українська національна ідея стала реальністю, і в кошмарному сні на нарах Таганчі не снилась отака "вільна, демократична, самостійна, незалежна" Україна, яку витворили ляльководи двох маріонеток - Леонідів. Це ж треба так ґрунтовно обплювати, обгадити, дискредитувати національну ідею, на якій тримаються і живуть у добрі держави західної Європи. Слід беззастережно визнати, що ляльководи, ці новітні окупанти України, не лише розумні, тверезі, організовані, освічені, вони ще й підлі, підступні, жорстокі, безмежно грошовиті і давні історичні українофоби, які досконало вивчали мову, культуру, звичаї, натуру українців і кваліфіковано гнали їх, як худобу, до погибелі.

Мені дуже хотілося, щоб Віктор Ющенко у своїй президентській інавгураційній промові процитував фразу із мого листа-протесту до ЦК КПРС від 1972 року, підшитого до судової справи 1К-5: "У Туреччині панує турецька мова, у Болгарії - болгарська, у Польщі - мова польська, а в Україні має і буде панувати віками мова українців. Німецька, російська, польська, англійська та інші мови світу мають вивчатись в Україні як іноземні." І від себе додав: "Цим природнім і загальнолюдським твердженням в Україні раз і навіки припиняється диспут про мови, як не диспутується розмір кари за бандитизм, ґвалтування, злодійство, хабарництво, шахрайство та інші протиправні дії.". Цього він не сказав. Але вірю, це він зробить.

Василь Білоус,
голова Уманської РО КУН

ГОЛОС НА ЗАХИСТ МОВИ

Українoненависники вдаються до все нових атак на українську мову, здіймаючи галас навколо нібито ущемлення прав росіян та необхідності надання їхній мові статусу державної. Кожен чесний росіянин знає, що він в Україні наділений такими правами щодо розвитку його культури й мови, яких не має жодна меншина в світі.

Абсурдними є твердження, нібито історично так склалося, що в Україні з'явилися російськомовні громадяни, і в ставленні до них у наш час не повинні застосовуватися насильницькі методи асиміляції колонізаторів, як колись до українців. Саме тому так „історично" й „склалося", що протягом століть духовність (у тому числі й мова) українців нищилася. У незалежній Україні українцям їхній моральний борг ніхто не повернув. Наша мова захисту від держави не отримувала, вона не тільки й досі не стала державною, але й триває тотальна русифікація. Наші діти й досі виховуються на російськомовній літературі, російська мова й досі не поступається українській навіть в урядових установах.

То яку ж мету ставлять перед собою ті (в тому числі й Олександр Мороз), які на розгляд Верховної Ради вносять проекти законів про надання російській мові статусу державної?

Ці люди не є союзниками Президента й нової влади, а тим більше - патріотами України. Ми закликаємо усіх підняти свій голос на захист української мови - основи державності українського народу.

Від імені членів Новокаховського осередку «Просвіти»,

Віра Литвинова

БОРЕЦЬ ЗА УКРАЇНУ, ЗАДИВЛЕНИЙ В ЗОРЯНІ ОБРІЇ

Серед славних імен піонерів астронавтики ніколи не зблідне ім'я українця Миколи Опанасовича Коваля-Медзвецького.

Народився Микола Опанасович 5 лютого 1863 р. на Поділлі в старовинній козацькій родині. У 1898 р. вступає на геодезичний відділ академії Генерального штабу. Саме тут захопився астрономією, одним із перших у Російській імперії отримав ступінь військового астронома-геодезиста. Почав службу керівником астрономічної станції у віддаленому Чарджоу. Протягом кількох років написав низку наукових праць, зробив цікаві відкриття. 1905 р. його призначено помічником начальника геодезичного відділу Генерального штабу у Петербурзі.

Рік революційних подій в Росії став знаменним для Миколи Коваля- Медзвецького тим, що він почав активно працювати на українське відродження. Регулярно відвідував засідання українських громад, товариства "Просвіта", брав активну участь у всіх заходах, розбудовував Українське Наукове товариство імені Шевченка у Петербурзі.

1909 р. в званні полковника Коваль-Медзвецький був призначений керівником геодезичного відділу Генерального штабу. Його зусиллями було відкрито астрономічний підвідділ. 1911 р. Коваль-Медзвецький очолив Військове топографічне училище в Петербурзі, багато випускників якого стали згодом видатними вченими. За плідну науково-педагогічну роботу 1913 р. йому було присвоєно звання генерал-майора.

Микола Опанасович палко вітав піднесення українського національного руху після повалення самодержавства. Забравши свої дослідницькі матеріали, він переїздить до Києва, стає членом військового комітету Центральної Ради.

У ті вікопомні дні багатьом патріотам Україна в недалекому майбутньому уявлялася як могутня аграрно-промислова, високодуховна, космічна держава. Тож, незважаючи на труднощі, Микола Опанасович знову й знову схилявся над своїми науковими підрахунками. Для глибоких досліджень потрібна була підтримка держави, і він її знаходив серед керівників Центральної Ради, Гетьманату, Директорії.

На жаль, становище Української Народної Республіки катастрофічно погіршувалося. Все очевиднішою ставала велика істина: без потужної армії ніяка революція не зможе встояти, і Коваль-Медзвецький добровільно зголошується виконувати військові та громадсько-політичні доручення Директорії. Як генерал він очолював різні інспекторські та ревізійні комісії у війську, як науковець займався внутрішньо-політичними справами. Маючи авторитет ученого міжнародного рівня. він залагоджував багато справ з Західно-Українською Народною Республікою, інспектував Українську Галицьку Армію. З кінця 1919 р. Коваль-Медзвецький входив до Вищої Військової Ради, деякий час виконував обов'язки її голови. У жовтні 1920 р. отримав звання генерал-поручика.

Поразку Української Народної Республіки Микола Коваль-Медзвецький сприйняв як особисте горе. Інтернований разом з армією у Польщу, він невдовзі тяжко захворів.

Помер видатний український вчений і воєначальник у Варшаві 10 вересня 1929 р.

Василь Заєць

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ ПІВСТОЛІТТЯ

На цій світлині дівчата і хлопці, вивезені з України 1950 р. комуністичним режимом до Красноярського краю – Удерейський район, поселення Роздолінськ. Нам тоді було по 10-15 років.

Потім життя розкидало нас по світу, але тепер ми з'їхались додому – в Україну. Зустріч відбулася в м. Долині Івано-Франківської обл. завдяки зусиллям Дениса Кота.

Наступного 2005 р., як дасть Бог, плануємо зустрітись в Тернопільській області у Івана Шимківа.

Може, ще хтось пам'ятає Роздолінськ і навчання в Красноярську, відгукніться.

Пишіть за адресою:
81652, м. Новий Розділ, пр. Шевченка 6/18, Львівської обл., Зенону Салюку.

На світлині (зліва направо)
1 ряд: Тамара Шимків, Марія Хандога, Зіна Метельська, Ірина Кос, Зенон Салюк;
2 ряд: Орест Телішевський, Майя Стасюк, Іван Шимків;
3 ряд: Йосип Гранда, Олександр Стасюк, Денис Кіт

ПЕРЕМОГА

Довгі роки Україна
Страждала в неволі,
Довгі роки українці
Змагались за долю.
Лиш тепер, як об'єднались
Ми в „Силу народу",
Вийшли разом на вулиці
Й здобули свободу.
Проти кривди і сваволі
Ми дружно повстали,
У Києві, на Майдані
Ми народом стали.
Забезпечили майбутнє
Нашого народу
Й показали, що ми, браття, -
Козацького роду.
Тепер будем в своїм домі
Самі панувати –
Вже нікому і ніколи
Нас не подолати.
Від Донбасу до Волині
Ми тепер єдині.
Слава Богу і народу,
Слава Україні!

Олексій Волович,
м. Кіровоград

ВЕТЕРАН УПА АНДРІЙ ЧАБАН НА СЛУЖБІ В НАРОДУ І ДЕРЖАВИ

...Запахи книг, дерева і старовини, тихе цокання годинника – заходимо в домашній музей Андрія Чабана, ветерана УПА, різьбяра, художника. На стінах, шафах і полицях – ікони, вироби з дерева, заліза, оленячого рога... і портрети Віктора Ющенка. Помічаю красиву композицію з дерева. „Це – періоди української державності: скіфський, київський та козацький," – пояснює пан Андрій, показуючи на три вироби, поєднані іконою та написом „Слава Україні". Слова цього напису Андрій Чабан проніс крізь усе своє життя.

Воювати Андрій Чабан пішов у 1941 р., коли йому було п'ятнадцять. Дев'ятнадцятирічним юнаком він вже був членом УПА - розвідником, спеціалістом зі зброї, листувався і виконував доручення Слави Стецько. Двічі був засуджений до розстрілу, одного разу німці навіть хотіли повісити його, але доля пана Андрія була помічена щасливою зіркою – він залишився жити.

Експонатів у домашньому музеї - лише невелика частина від загальної кількості. „Все роздарував, – посміхається різьбяр. – Тільки це й лишилося. Ще у мене була колекція золотих монет. Після проголошення незалежності я їх державі подарував". Окрім цього, пан Андрій допомагає малозабезпеченим і сиротам. Найбільша його мрія - „Андрійова школа" – добродійна школа українського народного мистецтва, яку ветеран УПА мав і має намір створити своїми зусиллями і власним коштом. Але влада ніяк не надасть приміщення: „Купити приміщення сам я не спроможний, – поскаржився пан Андрій і додав: Я не просто хотів школу створити - я хотів, щоб вона була осередком патріотичного руху". Виявляється, школа вже зареєстрована кагарлицькою районною держадміністрацією, має свій статут і вже могла б функціонувати, якби не затримка з приміщенням. Не зважаючи на свій поважний вік (вже за сімдесят!), пан Андрій все ще виявляє бажання працювати для України.

„Я хотів би бачити Україну на рівні з іншими європейськими цивілізованими державами," – поділився сподіваннями ветеран УПА. На моє запитання стосовно майбутнього нашої держави пан Андрій відповів: „Єдина надія зараз на Ющенка".

Будемо сподіватися на краще, як це робить Андрій Чабан. Приємно знати, що серед нас ще є люди, важке життя котрих не зламало їхньої волі, принципів, не вбило в серці любові до свого народу й держави, щирості, доброти і бажання допомагати людям. Тепер настав час віддячити їм за це, довести до кінця їхню все ще не завершену справу, справу побудови сильної вільної соборної України.

Олеся Подільська

ОГОЛОШЕННЯ

ФОРУМ УЧАСНИКІВ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

відбудеться за ініціативи Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів в Луцькому драмтеатрі ім. Т. Шевченка 12 лютого 2005 року о 12:00. Вхід вільний.

ДУМКИ ПРО НАБОЛІЛЕ

Відбувся Провід Київської міської організації КУН під головуванням Михайла Мохналя. Конгрес поповнився новими членами – це студентська молодь.

Приємно також було чути про активну участь членів КУН в Помаранчевій революції і в виборчій кампанії...

Але зараз перед Конгресом постало надважливе завдання: вибори 2006 року і участь організації в державотворчих процесах після інавгурації Президента Віктора Ющенка. Ці важливі питання й обговорювались на Проводі. Після Проводу в мене виникла така думка: кожен член Конгресу, від голови Проводу до рядового члена, має щотижня залучати у наші ряди хоча б одного нового кандидата. Це було б значимою агітаційною і кадровою роботою, бо час настав для України надзвичайно відповідальний – час боротьби за правдиву вільну державу. Члени КУН не повинні бути осторонь.

Юрій Шепетюк, член КУН, м. Київ

Сьогодні багатьох цікавить питання – якою буде ідеологія нового Президента України і його уряду? Логічно, що в українській державі повинна бути і українська ідеологія, яка базується на національній ідеї. До втілення цієї ідеї в життя ми йшли 350 років. Іноді чуєш, що національна ідея не актуальна і не може мати розвитку в сучасній Україні. Яке невігластво і недалекоглядність! Що могло вивести після 21 листопада мільйони людей на майдани по всій Україні, як не усвідомлення себе українською нацією. Ні для кого не є таємницею, що ідеологія прибалтійських країн суто націоналістична. І це не заважає, а навпаки, допомагає європейський інтеграції. Наша держава є європейською країною, і ми повинні перейняти цей позитивний досвід прибалтійських країн.

В. Підлобніков, голова РО КУН, м. Запоріжжя

нація і держава
1.02 – 7.02. 2005 р.

ЖІНКА В УКРАЇНІ: ЖЕРТВА ЧАСУ

Пропаганда дешевими західними та американськими фільмами проституції, насилля, красивого життя, імпортного одягу, високих досягнень малими зусиллями, короткими спідницями, „американськими" посмішками, епатажними макіяжами спонукає українських жінок полишати їхні холодні-голодні, безперспективні домівки і подаватися світ за очі у пошуках „солодкого" життя.

Що це? Наївність? Безпечність? Дурість? Ні! Це називається - відчай. Не маючи жодної можливості реалізуватися у власній державі, втративши на українських бездоріжжях рожеві мрії про принців на білих мерседесах, українські жінки правдами та неправдами намагаються втекти у місця, що величають таємничими та жаданими словами „Європа" і „Америка".

Більшість із них навіть не усвідомлюють, наскільки болючими та не передбачуваними бувають наслідки таких дій. Не маючи жодних прав, будучи поза законом та культурою чужоземної держави, жінки часто стають жертвами торгівлі. Попит на них щодалі зростає. Цей бізнес займає 3-тє місце за прибутковістю після продажу наркотиків і зброї. І наші громадянки успішно використовуються у так званій сфері розваг, а саме - проституції.

Жахливим є факт, що 30% потерпілих покидали Україну, знаючи, що займатимуться за кордоном проституцією. Що ж штовхає наших співвітчизниць на такі кроки?! Перш за все в очі впадає факт нестачі робочих місць. Центри зайнятості переповнені заявами, та допомогу отримують лише половина бажаючих жіночої статі, та й то, переважно, на низькооплачуваних роботах і часто не за фахом.

Не менш проблемними є питання материнства. Коли молодим парам ставлять питання про перспективу народження дитини, вони відповідають: „Нема за що". І як би цинічно це не звучало, народження дитини, це не лише диво, щастя і радість, це ще й величезні економічні витрати, які батьки не в змозі оплатити, а допомога держави часто більше схожа на подачку-знущання.

А як же бути жінкам, змушеним забезпечувати сім'ю? Як прокормити сімейство на заробленні 250 - 300 гривень? От і втікають наші жінки на чужину свідомо, розуміючи небезпеку, але свято вірячи, що їх оминуть неприємності, й вони щасливо привезуть додому зароблені власним здоров'ям кілька тисяч доларів, євро чи ще якоїсь там іноземної валюти.

Чому ж держава закриває очі на шалений людський потік за кордон? Села пустіють на очах, у містах газети повняться оголошеннями на кшталт: „Продам чи здам квартиру." Держава втрачає не лише частину свого населення, не просто робочу силу, вона втрачає можливість існування у майбутньому! Адже більшість з тих, які емігрують, є жінками дітородного віку. Особливо трагічною є ситуація на заході України. За деякими даними свої домівки покинула половина жінок віком від 18 до 30 років. Якщо ситуація кардинально не зміниться найближчим часом, нам загрожуватиме не лише демографічна криза, але й економічна розруха, бо втрачаючи покоління, яке могло би з'явитися на світ, ми втрачаємо мільйони людей, які через 15 - 20 років працюватимуть на добробут нашої держави.

Потрібно небайдуже відношення держави до становища жінки в українському суспільстві, щоб перевести її із категорії постійно зазнаючої тиску на щабель повноправного соціуму.

Ірина Слута, м. Рівне

СИСТЕМА-ВБИВЦЯ

СУДИЛИЩЕ В ЗАКОНІ

◈ Сина Олени Бахарєвої затримано як свідка злочину. Застосувавши до затриманого фізичні тортури, з нього, як водиться, згодом вибили зізнання в скоєнні того, чого він не робив. Потерпіла і свідки "винного" не впізнали, експертиза його причетність до злочину не підтвердила. Вирок суду – ув'язнення. Коли мати подала апеляцію, вживши в заяві емоційні вислови "згноїти невинних дітей" та "в районі квітне корупція", її саму засудили до п'яти днів ув'язнення, під час якого знущалися й били.

◈ Сина Тамари Жогло на підставі сфабрикованих доказів звинуватили в організації розбійного нападу. Суд не зважив на величезну кількість обставин, що ставили під сумнів версію звинувачення.

◈ 25 листопада 2002 р. у Києві наклав на себе руки (за офіційною версією) Вадим Кубайчук, доктор біологічних наук, почесний академік іноземних академій, дружина якого, потрапивши в борговий зашморг до підприємливого юнака, не спромоглася сплатити відсотки "по лічильнику" і за це потрапила за грати. У тому, що арешт його дружини спровоковано тісними фінансовими стосунками посадовців із силових структур з підприємливим юнаком, я особисто могла впевнитись, коли прослухала кілька диктофонних дискет, приховано записаних Кубайчуком під час його бесід зі слідчими.

Після арешту дружини на адресу самого вченого почалися погрози. За кілька днів до смерті Вадим Павлович залишив у мене власноручно написаний документ, яким у разі його випадкової загибелі звинувачує в тому конкретних осіб, причетних і до переслідування його дружини. Попри оприлюднення в газетах цього документа, попри зникнення компрометуючих певних осіб диктофонних записів (чи внаслідок їх існування?), слідство за фактом смерті академіка припинено. Отак турботливо ставиться Система до інтелектуальної еліти держави.

◈ 7 листопада 1999 р. на станції Степовий, що під Одесою, обірвалося життя 15-річної дівчинки Маші Грозевої, її мати отримала серйозні травми і фактично стала інвалідом. Факти, що змушують рідних провину за смерть дівчинки покладати на Одеську залізницю, відомчою – транспортною - прокуратурою не розглядалися, свідки події не опитувалися. У відкритті справи відмовлено. Так Система піклується про дітей і матерів.

◈ За вбивство, скоєне невідомими в січні 2001 року в селі Балки Василівського району Запорізької області, було терміново затримано майже не знайомих між собою юнаків. Без жодних доказів, лише на підставі вибитого з них "зізнання", усіх засуджено на різні терміни ув'язнення. Ю. Гаврилова, мешканця Запоріжжя, який у ніч убивства зі свого міста нікуди не виїжджав, звинувачено в замовленні вбивства, організації банди і скоєнні групового злочину. Отак от: сам собі замовив, сам організував й скоїв. Його та О. Кретиніна засуджено на довічний термін ув'язнення. Р. Вітряк, О. Шепотько, С. Мироненко та В. Кондрацький отримали по 15 років, неповнолітньому В. Бойку присуджено 10 років ув'язнення. Матеріали справи свідчать: суд не взяв і не прагнув взяти до уваги численні факти й свідчення на користь невинності хлопців. Так Система дбайливо створює умови для виховання підростаючого покоління.

◈ 3 березня 2002 р. у квартирі Олени Кожем'якіної, невістки прокурора Суворівського району Одеси, знайдено понівечене тіло молодого хлопця – Сергія Широченка. Навіть на фото трупа видно численні рани на тілі, у загиблого пробито голову, вибито зуби, у роті – згустки крові, у районі життєво важливих внутрішніх органів –крововиливи. Це та інші обставини справи дають підстави підозрювати факт убивства. При ексгумації, здійснюваній у присутності матері, в порожнині живота й ребер також виявлено згустки крові. Не виявлено внутрішніх органів, замість яких в лівій частині черевної порожнини було знайдено ганчірку. Справу відкрито лише в липні 2002 р., перший допит матері проведено в серпні. Перша версія слідства – загиблий чимось... отруївся. В подальшому, після зникнення з матеріалів слідства підписаних свідками результатів експертизи, слідство дійшло висновку, що встановити причини загибелі "не уявляється можливим". А ще пізніше, під час повторної ексгумації, зникла голова трупа з численними ушкодженнями. Так Система засвідчує, що доля Гонгадзе не була винятковою – винаідені в справі винищення громадян України "ноу-хау" не втрачаються і набувають поширення в масштабах всієї Системи.

◈ 4 липня 1999 р. у загадковому ДТП загинув Микола Медоліз, відповідальний секретар Валютно-кредитної ради Кабінету Міністрів. Обіймаючи у першій половині 90-х років посаду заступника голови Національної агенції України з питань розвитку та європейської інтеграції, він, на думку фахівців, міг володіти інформацією про причетність вищих посадових осіб держави, зокрема тодішнього прем'єра Леоніда Кучми до незаконного вилучення з державної скарбниці 12 млн. німецьких марок. Історія 1993 року в другій половині дев'яностих мала продовження в п'яти насильницьких або раптових смертях чи нещасних випадках зі смертельним кінцем причетних до неї осіб. Обставини загибелі й поховання самого Миколи залишили дуже багато питань. Розслідування справи припиняли вісім разів. Після останнього закриття матеріали справи, з яких і до того періодично зникали документи, знищено зовсім. Лише титанічними зусиллями його матері Таміли Порфирівни справу остаточно не піддано забуттю. Її саму, втім, 24 травня 2001 працівниками Печерського РУ ГУ МВС було запрошено до будинку навпроти Генпрокуратури і там побито. Винні покарання не понесли. Так Система нищить тих, хто знає про неї надто багато.

◈ Ще з радянських часів бореться колишній лісничий Ігор Журавель з систематично здійснюваним під егідою місцевої влади нищенням і розкраданням лісів Житомирщини. За роки боротьби лісничого били, йому погрожували, позбавляли взимку опалення тощо. У нього на руках – кілограми документів, де зафіксовано факти, що засвідчують вельми сумнівні з погляду закону дії окремих осіб з керівництва "Житомирлісу". Роками він звертається до різноманітних інстанцій – прокуратур усіх рівнів з Генеральною включно, СБУ, депутатського корпусу, відповідних міністерств і відомств. Даремно. Документи весь час відправляють до райпрокуратури, причетність працівників якої до ситуації у районі п. Ігор не виключає. Попри наявність зафіксованих документально перевірками КРУ фактів порушень райпрокуратура "нічого не знаходить". А нищення і розкрадання лісу триває. Так Система, забезпечуючи екологічно зруйноване майбутнє, нищить не лише живих, а й ненароджених.

СИСТЕМУ МОЖНА ПЕРЕМАГАТИ

◈ 2000 р. невеличка, однак плідно працююча творчо-виробнича фірма "Блакитні дороги", заснована Спілкою кінематографістів України і очолювана її членом Вікторією Колтуновою, зазнала наїзду з боку підприємливих працівників прокуратури з фактичною пропозицією бути для фірми "дахом". Пропозицію було відхилено. А у фірми почалися несподівані неприємності: її рахунки арештовувалися, гроші з них за розпорядженням слідчої п. Соломки ішли на рахунки транспортної міліції, в офісі провадилися обшуки, що радше нагадували бандитський напад – з побиттям п. Вікторії. Були й провокації, і шантаж, і переслідування, погрози нібито відкритою карною справою за якісь вигадані злочини тощо. Якимсь дивом цього разу органи прокуратури, нехай через довгий час поневірянь п. Вікторії, спрацювали ефективно. Нині постановами прокуратур "соломчині справи" проти різних шантажованих фірм закрито. За фактом чудернацької діяльності п. Соломко відкрито справу. Справа Колтунової довела, що Система не є непереможною – з нею можна й треба боротися.

Водночас навколо одеського відділку Спілки кінематографістів знову згущуються хмари. На його голову чиниться шалений тиск з вимогою подати у відставку. Мета – безперешкодний розпродаж майна Спілки, якому шалено опирається нинішній голова. У разі перемоги над ним Одеська кіностудія зникне. Так Система демонструє, що будучи переможеною в одній справі, вона йде в наступ в іншій.

◈ Тисячі, десятки тисяч людей перемелені, розтрощені коліщатами цієї Системи – судової й правової. Десятки тисяч звичайних здорових і працездатних людей перетворені на інвалідів і безробітних, що часом не мають і даху над головою. Вони – жертви Системи.

А ще існують видатні у своїй судово-правовій абсурдності справи переслідуваного за боротьбу з суддівськими злочинами Л. Сапи, перетворених Системою на калік О. Пустовіта, А. Нижника, Ю. Оськіна, пограбованих та побитих В. Лисенка та І. Лисенко, загиблих М. Масіча та В. Крупенка, незаконно звільнених Д. Антоненка та К. Селіванової тощо, тощо, тощо...

Тетяна Метельова

(Закінчення. Початок у №39, 48, 49, 50 за 2004 р.)

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Розділ другий

СПРАВА ПРО САМОГУБСТВО

Заява Й. В. Сталіна викликала законне обурення українського радянського уряду. Його голова М. О. Скрипник 6 квітня 1918 р. подав офіційний протест, у якому говорилося: «Ми мусимо заявити найрішучий протест проти виступу наркома Сталіна... Заяви, подібні до зробленої наркомом Сталіним, скеровані на підрив радянської влади на Україні і не повинні допускатися”.

„Територіальне непорозуміння” так-сяк було вирішено, але Ростовська область, Кубань, Краснодарський край, населені українцями, від України відірвали, як відірвуть пізніше Воронезьку і частину Брянської областей. Микола Скрипник виступив проти цього, але соціалістичним урядом України і комуністами України не був підтриманий, вони поволі віддавали обмежену державність України Москві.

Отже, кремлівське керівництво висловило різке незадоволення проявами національного державництва у лідера української соціалістичної держави, а це дало привід ЧК, на підставі вказівок Леніна і Дзержинського, занести Миколу Скрипника до категорії нестійких більшовиків з проявами ворожого більшовизмові націоналістичного ухилу, який може перекинути керівника уряду України у ворожий табір Петлюри.

Такий ворожий підхід до Миколи Скрипника лідерів більшовизму став ще одним мотивом, який спонукав ЧК до екстремального рішення, а Політбюро ЦК ВКП(б) - до фізичного усунення з політичної арени радянської України.

У 1919 р. М. Скрипник перебував на фронтах Громадянської війни. Повернувшись у 1920 р. в Україну, працював народним комісаром робітничо-селянської інспекції і народним комісаром внутрішніх справ. У 1922-1927 рр. М. Скрипник — народний комісар юстиції і Генеральний прокурор. Значним був його внесок у вирішення питань національно-державного і культурного будівництва, коли він з березня 1927 р. по лютий 1933 р. очолював Народний комісаріат освіти. Загалом всі свої можливості він намагався максимально використовувати для всебічного розвитку рідного народу, для здійснення політики українізації. Було досягнуто значних успіхів у справі підготовки кадрів різного рівня кваліфікації з представників корінної національності, суттєво розширення сфери вживання української мови, розвитку української культури, створення сприятливих можливостей для активізації національно-культурного життя за межами УРСР. Водночас багато робилося для забезпечення національно-культурного розвитку всіх національних меншин, які проживали в Україні. Зусиллями М. Скрипника та його оточення УРСР було перетворено на своєрідну „лабораторію розв'язання національного питання”.

Однак демократична, гуманістична спрямованість цього процесу дедалі більше «конфліктувала» із процесом зміцнення тоталітарної системи в СРСР. Та й сам М. Скрипник не міг примирити, органічно поєднати два начала, які боролися в ньому — прагнення якнайбільше прислужитися рідному народу і бажання якнайпослідовніше здійснювати «інтернаціональний курс», що на практиці ототожнювався, на жаль, з перетворенням СРСР із федеративної на унітарну державу з обмеженим національним розвитком всіх республік.

Причетність до українізації почала кваліфікуватися як дії, ворожі соціалізму і радянському ладу. У лютому 1933 р. М. Скрипник був звільнений з посади наркома освіти і призначений на посади голови Держплану і заступника Голови Ради Народних Комісарів УРСР. Цей, останній рік у житті М. Скрипника, став ганебною кампанією проти нього. В його творах фігурували “перекручення ленінізму”, “націоналізм” і “шкідництво”, його грубо критикували на останніх пленумах ЦК КП(б)У. Старому більшовикові навіть висунули вимогу написати покаянний документ із визнанням своїх «помилок».

Це була справжня трагедія свідомого, переконаного комуніста. Читаючи у газетах наклепи, Скрипник відчував, як щоразу в душі закипає образа. Невже робітники, селяни, інтелігенція повірять у те, що він бореться проти соціалізму? Він, революціонер із старої гвардії, який пройшов арешти, тюрми, громадянську війну?.. А таки повірять, розумів. Особливо, коли він сам, як і деякі інші, «зізнається” і «покається” у своїх «помилках».

Народжувалися й інші думки. Микола Олексійович поступово зрозумів, що жодні каяття не змінять ситуації — плани погромної кампанії були розраховані на перспективу. Сподіватися, що після «каяття» його залишать у спокої, було б наївно. То ж єдиний вихід — залишитися незламною, чесною, порядною людиною. Не зрадити своїх ідеалів і переконань... Рішення визрівало поволі, дедалі зміцнюючись, залишаючи все менше місця для сумнівів і сподівань на дивовижну зміну страхітливих тенденцій.

Щоб дослідити мотиви “самогубства” Миколи Скрипника, я вважав за доцільне з'ясувати ситуацію, що утворилася на той час в СРСР і на Україні, в роки, напередодні яких сталося це “самогубство”. Для цього я звернувся до дуже важливого документа – „Історії ВКП(б)”, примірник якого, виданий в 1938 році, і зберігається в моєму досьє. В розділі XI цього документа, який редагував сам Сталін, під назвою “Партія більшовиків в боротьбі за колективізацію сільського господарства (1930-1934 роки)” зокрема значиться: “... Перехід до масової колективізації відбувався не в порядку простого і мирного вступу до колгоспів основних мас селянства. Суцільна колективізація означала перехід всіх земель до рук колгоспів, але значна частина цих земель перебували в руках куркулів, тому селяни зганяли куркулів з землі, розкуркулювали їх, забирали скотину і машини і вимагали від радянської влади арешту і виселення куркулів...”

Про злочинність партії більшовиків написано багато, але про цей період розказано народу України не все, ми будемо ще й в 21 столітті розкопувати матеріали цієї трагедії. Не здоровий глузд, ні життєва мудрість, накопичені віками, правили Україною, а воістину рука диявола-більшовизму намагалася перетворити вільних людей на рабів деспотії. І тут марксисти-більшовики вдалися до такого геноциду, якого ще не було в історії людства. В країні той, хто вчора був нічим - став всім, а кухарка почала керувати економікою. Хвилі державного терору котилися Україною. На вершину цього державного беззаконня і свавілля висувалися авантюристи, нероби, кар'єристи, п'яниці, а то просто відверті злодії, які потім стануть дезертирами під час війни, а багато хто піде у війська НКВД. В 1929-30 роках українські селяни, які мали худобу і не вступили до колгоспів, були оголошені куркулями. Їх висилали на Соловки, на будівництво Біломорського каналу, на Урал та в Сибір. Це був перший етап жорстокого геноциду проти українського народу. Під „червону мітлу” розкуркулення потрапили не тільки “міцні” господарі та середняки, але й бідняки, які не хотіли йти до колгоспів. Розкуркулено і виселено біля 500 тисяч селян, було зруйноване стабільне сільське господарство України. Всього на сьогоднішній день, за даними Міністерства юстиції України, в нашій державі статус жертв політичних репресій мають ще біля 150 тисяч чоловік, це в основному діти та онуки розкуркулених. Зруйноване більшовиками сільське господарство України та голод 1933-34 років забрав близько 10 млн. чоловік.

5-7 лютого 1933 року терміново було зібрано Пленум ЦК КП(б)У, який заслухав і обговорив доповідь С. В. Косіора “Підсумки хлібозаготівель і завдання КП(б)У в боротьбі за піднесення сільського господарства України”. Рішенням цього Пленуму Миколу Скрипника було увільнено з посади наркома освіти і призначено головою Держплану УРСР і заступником голови Раднаркому УРСР. Це був єзуїтський хід Сталіна і Косіора відносно Миколи Скрипника - перекласти вину за голод на свідомих українських патріотів-комуністів, а потім звинуватити їх в контрреволюції діяльності і таким чином знищити національну опозицію в компартії України.

В цей скрутний для України момент Микола Скрипник як заступник голови Раднаркому УРСР та голова Держплану УРСР пише особисто Сталіну листа, в якому звинувачує Голову Раднаркому УРСР Власа Чубаря та секретаря ЦК КП(б)У Станіслава Косіора в наміреному нищенні українського народу шляхом прискореної індустріалізації і створення штучного голоду і вимагає виділення з держрезервів хліба і зерна для посівів.

Нелегку справу доручив Пленум Миколі Скрипнику. На Україні вирував страшенний голод, у південних областях почалася епідемія тифу, мерців на вулицях ніхто не прибирав, почалося людожерство. Я особисто - живий свідок того голоду. Мій батько, працюючи в 1933 році начальником Чернігівського обласного лінійно-технічного вузла, рятував опухлих від голоду селян з південних областей, приймаючи їх на роботу в лінійні бригади, що працювали в Чернігівській та Полтавській областях, де зв'язківців ще так-сяк годували. Для важливих підприємств і установ України, серед них були і лінійні бригади зв'язківців, виділялося зерно і крупи. Кожна така організація, в тому числі й батьківський ЛТУ, отримували зерно, яке возили на млин-завод, а потім у пекарню. Випечений хліб роздавали робітникам-зв'язківцям, які, економлячи його, відвозили своїм сім'ям, рятуючи їх від голодної смерті. За це мого батька зняли з роботи і завели на нього судову справу. Довго безпартійний старий спеціаліст доводитиме в органах свою невинність, а скориставшись можливістю та за допомоги друзів втече з Чернігова і влаштується на випадковій роботі в Києві, один, без сім'ї, і так житиме доки наша сім'я вже у 1938 році приєднається до нього.

Я пам'ятаю дівчину Дашу, яку моя мати підібрала спухлою, вмираючою у нас під воротами, наша сім'я стала ще більшою. Тітка моєї дружини Єлизавета Захаренко, їй тоді було 13 років, з Бобровицького району Чернігівської області мені особисто розповідала про жорстокість продзагонів — один з «продкомсомольців» витяг у неї з-під голови на ліжку - вона лежала знесилена від голоду - маленьку торбинку з насінням, яке її батьки заховали від «продзагонів», щоб весною 1934 року щось посіяти на полі та городі та якось врятуватися від голоду. Вони забрали останнє, не залишивши надії врятуватися від смерті.

В той час головою Ради народних комісарів УРСР (1923— 1934 рр.) був Влас Чубар з села Федорівка Запорізької області. Він був одним із винуватців голоду на Україні. Разом з поляком Станіславом Косіором секретарем ЦК КП(б)У вони були прихильниками прискореної індустріалізації СРСР і тому навіть не намагалися доповісти Сталіну про катастрофічний стан сільського господарства на Україні, про засуху, про те, що розвалене колективізацію українське село вмирає від голоду. Микола Скрипник прийшов заступником Чубаря і головою Держплану УРСР у самий розпал голоду на Україні. Він активно почав піднімати питання перед Косіором і Чубарем про термінове забезпечення села зерном для посіву озимих, щоб голод не посилився навесні 1934 року. Але Чубар і Косіор не підтримали його, а навпаки, слали до Москви реляції про перемогу соціалізму на Україні. А Сталін на Пленумі ЦК ВКП(б) у 1933 році розігруватиме диявольську карту перед народами СРСР, заявляючи: «Колгоспний лад знищив жебрацтво і бідність на селі — десятки мільйонів бідаків піднялися до становища забезпечених людей...». Ці слова я не вигадав, вони чорним по білому записані в „Історії ВКП(б)”.

Політбюро ЦК ВКП(б), членом якого був і сам Косіор, зіткнулося з проблемою голодного повстання на Україні. Для рятування ситуації марксисто-більшовикам терміново потрібно було знайти винуватців голоду і козлів відпущення, і такими “козлами” стали українські буржуазні націоналісти. Лист Миколи Скрипника злякав Сталіна, і він зрозумів, що багато комуністів - українців піднімаються на захист свого голодуючого народу і стають загрозою більшовицькій імперії.

(Початок в № 44-49. Далі буде)

Холодного зимового ранку 29 січня 1918 року цвіт української молоді став на двобій із більшовицькою ордою на захист України, яка щойно вирвалася з рабства і вже ковтнула свободи.

КРУТИ ЯК ІСПИТ НА ВІРНІСТЬ ВІТЧИЗНІ

На жаль, керманичі молодої республіки, одурманені соціалістичними ідеями, зробили фатальну помилку і не подбали про захист своєї землі та створення боєздатного війська. Вони аж ніяк не очікували навали з півночі, бо ж там брати-трудящі, а тому розпустили І Український корпус, озброєний за всіма тогочасними правилами, яким командував Павло Скоропадський і який уже восени І917 року захистив Центральну Раду від першої атаки більшовиків. Тому, коли зрадили "брати" і постала смертельна загроза, довелося похапцем збирати розпропаґандоване вояцтво та звертатися до молоді. І єдиною військовою залогою стали під Бахмачем 4 сотні курсантів (як тоді казали – юнкерів) Першої юнацької школи імені Богдана Хмельницького.

Українська юнь, хоч нібито й вихована за часів тотальної русифікаторської політики царського уряду, відгукнулась на заклик у тому "мороці неладу, в пітьмі підлот" (О. Степанович) і пішла до студентського куреня Січових стрільців. За покликом серця до нього записалися студенти університетів Св. Володимира та Українського Народного, фельдшерської та гідротехнічної шкіл, гімназисти 2-ї Київської гімназії ім. Кирило- Мефодіївського братства. Старшому з них, Володимирові Шульгину, було 23 роки, а молодшому, Андрієві Соколовському, - лише 15. Вони не встигли опанувати зброю, як надійшов наказ вирушати під Крути.

Співаючи, їхали вони на бій. З гімном "Ще не вмерла України..." чота змордованих, але не зломлених січовиків, прийняла смерть. З піснею "Ой, чого ти, дубе, на яр похилився" поверталися поранені до Києва. Та це було потім. А на світанку 29-го погано озброєні, підтримані лише однією гарматою з одчайдушним гармашем С. Лоцьким, вони душею відгукнулися на заклик свого сотника, теж студента, Омельченка: "Вже нам, товариші, не вертатись на Україну, послужимо всі ненці, поляжемо за неї." Як давні русичі, стали на смерть. І ніхто не показав ворогові спину, а йшли в атаку з покликом "Слава" на устах.

Їх було: 4 сотні курсантів, одна сотня студентського куреня та чота гайдамаків і 20 старшин. Командував боєм сотник Аверкій Гончаренко, брат якого теж поліг на полі брані. Молоді звитяжці витримали бій упродовж цілого дня, чим дали змогу урядові УНР довести до кінця життєво важливі Берестейські перемовини. З тих, майже 600 учасників Крутянського бою, нині відомі лише 55 імен. Загинуло понад 300. З них 250 курсантів, досі безіменних, 11 старшин, понад 50 стрільців із студентського куреня. Тепер відомі лише 26 імен (де ви, військові історики?) студентів та гімназистів. Ось вони: Андріїв, Євген Божко-Божинський, Микола Ганкевич, Гнаткевич, Кирило Головащук, Гончаренко, Андрій Дикий, Василь Дмитренко, Василь Кирик, Павло Кольченко, Микола Корпан, Кононучк-Борзенко, Микола Лизогуб, Володимир Наумович, Омельченко, Олександр Попович, Григорій Пипський, Георгій Полуботок, Сидір Пурик, Василь Сірик, Андрій Соколовський, Іван Сорокевич, Євген Тернавський, Микола Чижів, Петро Шерстюк, Володимир Шульгин.

Читачу, після кожного імені промов: "Назавжди вписаний в історію України!".

Мусимо пам'ятати не тільки імена цих „святих мучнів" (П.Тичина), а й збирати по краплині відомості про них, знати їхні обличчя. Пам'ятаймо, що той бій став "народними нового українця" (Є. Маланюк), що герої Крут своєю кров'ю змили з душ співвітчизників залишки рабства.

Конче необхідно, щоб був встановлений пам'ятник Героям Крут, щоб на полі бою була збудована церква Спаса на Крові, щоб день 29 січня став Днем молоді України, адже саме цього дня українська молодь витримала іспит на вірність Вітчизні, щоб були вулиці імені Героїв Крут, щоб наша молодь зростала із вогненним словом "Крути" в душі.

Олена Леонтович

МАТИ ДАЛА УКРАЇНІ НАДІЮ... І ТИХО ПІШЛА ЗА МЕЖУ

Вчора не стало Варвари Тимофіївни Ющенко - Матері Президента України. Боляче.

Тиха і добра. Проста і світла, як образ. Вічна... Вона нагадує нам наших матерів.

Спасибі Вам, Мамо, за сина. Від усієї України, спасибі. Простіть, що не вберегли його від біди і завдали Вам болю і мук. Спасибі Вам за молитви, якими Ви вимолили його для нас у Бога. Спасибі, що жили і засівали нашу землю добром. Орден Святої Великомучениці Варвари, яким Вас нагородила Українська православна церква Київського патріархату за значні заслуги у встановленні християнської моралі і відродженні духовності в Українській державі – це лише дещиця нашого неоплатного боргу перед Вами...

Не стало Матері. Вона, зболена і згорьована пережитим – і голодомором, і війною, і безкінечною працею, і образами недругів... таки дочекалася на вершині своїх 86 літ, коли син візьме в руки гетьманську булаву – дала Україні надію і тихо пішла за межу... У Вічність.

Молимось за Царство Небесне для Варвари Тимофіївни Ющенко.

Конгрес Українських Націоналістів

НЕЗЛАМНИМ БОРЦЯМ УПА

За Вкраїну боровсь я у сні й наяву,
І радів я, і плакав щоночі,
Бо в лісах я боровся за долю нову,
Пам'ятаючи мамині очі...

Я не гніваюсь, мамо, бо знаю, що ти
Мене породила для цього.
І казала завжди:
„Не міняй же мети.
Іди кроками батька старого".

На зорі у лісах, у холодній росі
Я боровсь до останніх набоїв
І в посохлій траві,
мов шовковій косі,
Відчував тепло рідних покоїв.

Не було то тепло,
то текла моя кров
Від снарядів, що рвались навколо
Втратив пам'ять,
зомлів і прокинувся знов
У криївці аж, стогнучи кволо...

Та знайшли і криївку,
в Сибір повезли,
У Гулаги - московську Мордову.
На ногах кайдани,
на руках теж вузли
За твою, моя матінко, мову.

Україно моя, ти для мене свята
Ти дорожча, ніж мамині очі,
Я до тебе вернусь, не зламали літа,
Ні холодні сибірські ночі.

Микола Латишко, Канада

Календар українського націоналіста

2 лютого 1845 р. – народився Іван Пулюй, український вчений, автор першого перекладу Біблії українською мовою.
2 лютого 1897 р. – народився Євген Маланюк, український поет.
3 лютого 1929 р. – закінчився І-й Конгрес Українських Націоналістів, на якому створено ОУН.
5 лютого 1879 р. – народився Станіслав Людкевич, музикознавець, фольклорист і педагог, перший український професійний композитор на західноукраїнських землях.
7 лютого – Святителя Григорія Богослова.
7 лютого 1942 р. – в м. Пінську відбувся І-й Собор єпископів УАПЦ, що започаткував відродження УАПЦ на українських землях, звільнених від більшовиків.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!